

Tăgăduiri

Lucian Blaga

Arbori cu crengi tăgăduitor aplecate
fac scoartă în jurul unui launtric suspin.
Pe toate potecile zilei
cu surâs tomnatic
Cristoși înalți pe cruci de arin.

Grele din înălțime cad ciocârlii
ca lacrimi sunătoare ale dumnezeirei peste ogor.
Pe drumuri pornit
iscodesc semnele
întregului rotund depărtat:
pretutindeni e o tristețe. E o negare. E un sfârșit.

Pe urmele mele coapte
moartea își pune sărutul galben
și nici un cântec nu mai îndeamnă
să fiu încă o dată.
Fac un pas și șoptesc spre miazănoapte:
Frate, trăiește tu, dacă vrei.
Mai fac un pas și șoptesc spre miazăzi:
Frate, trăiește tu dacă vrei.
Din sângele meu nu mai e nimeni chemat
Să-și ia începutul traiurilor
nu, nu mai e nimeni chemat.

Pe caile vremii se duc și vin
cu pas adânc ca de soartă
albe fecioare și negre fecioare:
îndemnuri cerești
să fim încă o dată,
să fim încă de o mie de ori
să fim, să fim!
Dar eu umblu lângă ape cântătoare
și cu fața-ngropată în palme - mă apar:
eu nu! Amin.